

משטרת ישראל
חטיבת התביעות

-בלמ"ס-

נוהל זה הותר לעיון על פי חוק חופש המידע

			הנחיות ראש חטיבת התביעות
מספר: 01.01.04	תת-פרק: כללי	פרק: כללי	
שם: ייחוס עבירה לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] התשכ"א – 1961 או לפי סעיף 21(ג) לתקנות התעבורה התשכ"א-1961			תאריך פרסום: 22/11/2021
			תאריך תחילה: 22/11/2021
			תאריך ביטול:
			נוסח: 1

1. מטרה:

עניינה של הנחיה זו הוא בהתוויית מדיניות התביעה בבואה לקבוע מהי העבירה שתיוחס לנאשם בתיקי תאונת דרכים- האם נהיגה בחוסר זהירות לפי סעיף 21(ג) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: "התקנות") או נהיגה בקלות ראש לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה (נוסח חדש) התשכ"א – 1961 (להלן: "הפקודה").

2. המסגרת הנורמטיבית:

א. סעיף 62(2) לפקודה קובע:

"נוהג רכב בדרך בקלות ראש או ברשלנות, או במהירות שיש בה בנסיבות המקרה סכנה לציבור, אף אם היא פחותה מן המהירות המכסימלית שנקבעה"

יצוין כי עבירה לפי סעיף 62(2) לפקודה מצויה בתוספת השנייה לפקודה כך שקבועה לצידה פסילת מינימום בת 3 חודשים.

ב. תקנה 21(ג) לתקנות קובעת:

י'לא ינהג אדם רכב בקלות ראש או בלא זהירות, או ללא תשומת לב מספקת בהתחשב בכל הנסיבות ובין השאר בסוג הרכב, במטענו, בשיטת בלמיו ומצבם, באפשרות של עצירה נוחה ובטוחה והבחנה בתמרורים, באותות שוטרים, בתנועת עוברי דרך ובכל עצם הנמצא על פני הדרך או סמוך לה ובמצב הדרך"

ג. סעיף 28 בהנחיית פרקליט המדינה 2.17 "מדיניות התביעה בהעמדה לדין של נהגים שבנהיגתם מסכנים חיי אדם בנתיבי תחבורה" קובע:

"עבירה לפי סעי' 62 (2) היא עבירת רשלנות. כאשר הנהיגה הפרועה גרמה סיכון, אולם לא סיכון ממשי לחיי אדם או סיכון ממשי לגרם חבלה לגופו של אדם, ניתן להסתפק בהעמדה לדין על בעבירה לפי סעיף 62 (2) לפקודת התעבורה".

3. כללי:

א. הוראת החיקוק המיוחסת לנאשם בכתב האישום משקפת את מידת החומרה באשר לאופן נהיגתו של הנאשם ברכב. כמו כן, להוראת החיקוק שתיוחס לנאשם יש השלכות על העונש שצפוי להיגזר עליו עם הרשעתו.

ב. ככלל, ככל שנהיגת הנאשם ברכב נעשתה תוך סטייה חמורה מהתנהגות נורמטיבית, הנטייה תהיה לייחס לנאשם עבירה לפי סעיף 62(2) לפקודה, ולהיפך: ככל שמידת הסטייה מההתנהגות הנורמטיבית הכרוכה בנהיגת הנאשם ברכב תהיה נמוכה יותר, תגבר הנטייה לייחס לנאשם עבירה לפי תקנה 21(ג) לתקנות.

4. מדיניות התביעה בהעמדה לדין:

א. מאחר שקיימת חפיפה חלקית בין רכיבי העבירות המפורטות בסעיף 21(ג) לתקנות וסעיף 62(2) לפקודה (הרכיב "נהיגה בקלות ראש" מופיע הן בפקודה והן בתקנות) וכדי להימנע מהעדר אחידות בייחוס הוראת החיקוק ביחידות התביעה השונות, להלן יפורטו תבחינים להכוונת שיקול דעת התביעה בהגשת כתבי אישום בתאונות דרכים בעבירות אלו.

ב. ככלל, בהתקיים אחד מהתבחינים המפורטים להלן תיוחס עבירה לפי סעיף 62(2) לפקודה:

1) תיק תאונת דרכים הכולל עבירה של הפרת הוראה חקוקה על פי תמרורים, סימני דרך ו/או רמזורים.

2) תיק תאונת דרכים בו מיוחסת לנאשם עבירה מהעבירות האלה:

• עבירות המנויות בתוספת הראשונה ו/או השנייה לפקודה.

- סטייה מנתיב נסיעה – תקנה 40(א) לתקנות התעבורה, כאשר הסטייה היא לנתיב הנגדי ו/או סטייה שהביאה לאיבוד שליטה ברכב.
- 3) המעשה שביצע הנאשם- נהיגתו ברכב- בוצע תוך סטייה חמורה מהתנהגות נורמטיבית אשר פוטנציאל הסכנה הגלום בביצועו גבוה.

ג. יובהר כי רשימת התבחינים אינה "רשימה סגורה". התובע המטפל יבחן כל מקרה לגופו, תוך מתן תשומת לב לנסיבות ביצוע העבירה, מקום ביצועה, מספר המעורבים בתאונה, סוג הרכב ומשקלו, הפעולות שנקט הנאשם ו/או לא נקט עובר לתאונה ולאחריה והכל כפי שעולה מהתשתית הראייתית שבתיק החקירה.

לעניין זה ראו קביעתו של כב' השופט שוהם ברע"פ 4882/13 ורסנו נ' מדינת ישראל (החלטה מיום 21.8.2013) שם נקבע כי:

"הבחירה בסעיף המתאים נתונה בידי התביעה הכללית והיא רשאית להאשים את המבקש בעבירה לפי סעיף 2)62 לפקודת התעבורה ולא בעבירה לפי תקנה 21(ג) לתקנות התעבורה, ובית המשפט לא ייטה להתערב בהחלטה מעין זו".